

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Ostravě rozhodl samosoudkyní Mgr. Jarmilou Úředníčkovou v právní věci žalobce **K. Č.**, zastoupeného Mgr. Bc. Lukášem Bělským, advokátem se sídlem Praha 3, Domažlická 1256/1, proti žalovanému **Krajskému úřadu Moravskoslezského kraje**, se sídlem Ostrava, 28. října 117, o žalobě na přezkoumání rozhodnutí žalovaného o přestupku ze dne 18.5.2015 č.j. MSK 44616/2015,

takto:

- I. Žaloba se **zamítá**.
- II. Žádný z účastníků **nemá** právo na náhradu nákladů řízení.

O d ů v o d n ě n í :

Žalobou se ze dne 8.6.2015 se žalobce domáhal zrušení rozhodnutí žalovaného ze dne 18.5.2015 č.j. MSK 44616/2015, jímž bylo zamítnuto odvolání žalobce proti rozhodnutí Magistrátu města Ostravy ze dne 19.1.2015 č.j. SMO/021492/15/DSČ/Lip, o přestupku podle § 125c odst. 1, písm. f), bod 2 zákona č. 361/2000 Sb., o provozu na pozemních komunikacích, ve znění pozdějších předpisů a rozhodnutí správního orgánu I. stupně bylo potvrzeno. Žalobce navrhl, aby věc byla vrácena žalovanému k dalšímu řízení. Žalobce navrhl, aby zrušeno bylo současně i rozhodnutí správního orgánu I. stupně. Žalobce namítal, že nebylo

zákonným způsobem rozhodnuto o jeho námitce podjatosti oprávněné úřední osoby ze dne 24.11.2014, připustil, že se mohlo stát, že námitku podjatosti nepodepsal, nicméně i tak je přesvědčen, že správní orgán byl povinen se jí zabývat. Nesouhlasil se závěrem správního orgánu, že námitku podjatosti neuplatnil bez zbytečného odkladu. Uvedl, že správnímu orgánu I. stupně sdělil, že podává námitku podjatosti ten den, kdy se dozvěděl o důvodech podjatosti oprávněné úřední osoby. Má za to, že námitku podjatosti může uplatnit opakovaně, pokud se opakovaně dozví o důvodech podjatosti úředních osob. Žalovaný v odůvodnění napadeného rozhodnutí uvedl, že o předmětné námitce podjatosti ze dne 24.11.2014 správní orgán rozhodl jako o běžné námitce v odůvodnění rozhodnutí. Tento procesní postup je dle žalobce chybný, nemá oporu v zákoně. Zdůraznil, že ze samotné formulace žalovaného „má za to“ dle jeho názoru vyplývá, že si postupem správního orgánu I. stupně žalovaný není jistý. Pokud správní orgán I. stupně měl pochyby o obsahu námítky podjatosti, respektive ji považoval za nedostatečnou či neúplnou, měl v souladu se správním řádem vyzvat žalobce k doplnění. Postup správního orgánu I. stupně, s nímž se ztotožnil i žalovaný, je tak dle žalobce nezákonný.

Žalobce dále namítal, že neví kolikrát a kdy správní orgán I. stupně o přestupku jednal. Z rozhodnutí správního orgánu I. stupně vyplývá, že dne 31.7.2014 provedl ústní jednání v nepřítomnosti žalobce. Z rozhodnutí žalovaného ale vyplývá, že správní orgán I. stupně omluvu akceptoval a nařídil nová jednání na dny 4.9.2014 a 11.9.2014. Žalobce uvedl, že z jednání ze dne 31.7.2014 se omluvil emailem a následně svou omluvu v souladu s § 37 odst. 4 správního řádu písemně doplnil. Správní orgán I. stupně však pochybil, pokud omluvu neuznal a věc projednal v jeho nepřítomnosti.

Z termínů jednání na dny 4.9.2014 a 11.9.2014 se žalobce omluvil z důvodu své hospitalizace a následné pracovní neschopnosti. Z rozhodnutí správního orgánu I. stupně vyplývá, že dne 11.9.2014 provedl ústní jednání v jeho nepřítomnosti. Z rozhodnutí žalovaného plyne, že správní orgán I. stupně omluvu akceptoval a nařídil nová jednání na dny 26.11.2014, 3.12.2014, 10.12.2014 a 17.12.2014. Žalobce je toho názoru, že i v těchto případech postupoval v souladu se zákonem a judikaturou Nejvyššího správního soudu, tzn. že důvody, které mu bránily v účasti na jednání dne 4.9.2014 a 11.9.2014 doložil včas a řádně je doplnil.

Žalobce namítal, že správní orgán I. stupně postupoval nezákonně, pokud nařídil jednání na dny 26.11.2014, 3.12.2014, 10.12.2014 a 17.12.2014.

Před jednáními ve dnech 26.11.2014, 3.12.2014, 10.12.2014 a 17.12.2014 se žalobce dozvěděl o důvodech podjatosti oprávněné úřední osoby a jejího vedoucího, proto vznesl námitku podjatosti. Důvodně očekával, že ve věci nebude jednáno. Z tohoto důvodu se také na nařízená jednání nedostavil. Předpokládal, že nejprve bude rozhodnuto o námitce podjatosti a následně bude nařízeno nové jednání. Správní orgán I. stupně mu však následně doručil rozhodnutí. S tímto nezákonným procesním postupem správního orgánu I. stupně se nakonec ztotožnil i žalovaný.

Žalobce dále namítal, že navrhoval výslech policistů, neboť chtěl prokázat, že to nebyl on, kdo řídil vozidlo v okamžiku překročení rychlosti, že rychloměr byl použit v rozporu s návodem k jeho použití a že došlo k zastavení vozidla jiným než předepsaným způsobem. Dle názoru žalobce žalovaný nevyloučil, že by vozidlo

neřídil zmiňovaný L. Pouze konstatoval, že je daná výměna technicky složitě proveditelná. Žalovaný nevyhověl důkaznímu návrhu žalobce a to nejen výsledkům pana L., ale také navrhované rekonstrukci, příp. vyšetřovacímu pokusu.

Žalobce rovněž namítal, že žalovaný se dostatečně nevypořádal s jeho argumenty uvedenými v odvolání. V rozhodnutí správního orgánu I. stupně není uvedeno, který z policistů řídil služební vozidlo, který seděl vpředu ve vozidle a který vzadu.

Správní orgán I. stupně ani žalovaný se nevypořádaly s argumenty žalobce, že jeho vozidlo mělo ztmavená skla. Ani jeden ze správních orgánů se nevyslovil k tomu, zda-li policisté do jeho vozidla viděli. Žalobce v této souvislosti poznamenal, že v momentě, kdy už policisté mohli mít vozidlo žalobce na vizuální dohled, nejelo rychlostí 175 km/hod.

Žalobce také namítal, že v rozhodnutí správního orgánu I. stupně není popsáno, jakým způsobem předmětný rychloměr zpracovává data a počítá rychlost měřeného vozidla. Na tento nedostatek upozornil, žalovaný jej však opět nenapravil. Z rozhodnutí nevyplývá, kdo je vlastníkem rychloměru, kdo zabezpečuje jeho servis, kdo zpracovává data jím pořízená, kdo je archivuje a kde jsou archivovány.

Poukázal na to, že v odvolání uvedl, že v místě měření nebyla nejvyšší povolená rychlost snížena na 110 km/hod. Žalovaný opak neprokázal a dokonce se žalobce z jeho rozhodnutí dozvěděl, že sám žalovaný v odvolacím řízení bez vědomí žalobce zakládal do správního spisu fotografii z internetu, aby si ujasnil, co mohlo být na dopravní značce napsáno. Právní kvalifikace skutku je tak nesprávná. I tento postup je dle názoru žalobce nezákonný.

Nezákonnost rozhodnutí správních orgánů obou stupňů žalobce spatřuje i v té skutečnosti, že mu nebylo umožněno vyjádřit se k podkladům rozhodnutí. Poukázal na to, že podal námitku podjatosti a důvodně předpokládal, že jednání bude odročeno.

Dále uvedl, že v odvolání proti rozhodnutí správního orgánu I. stupně namítal, že nedošlo k naplnění materiální stránky přestupku, že mu materiální stránku přestupku správní orgány neprokázaly a i v tomto případě postupovaly v rozporu se zákonem. Namítal dále, že se správní orgán I. stupně zákonným způsobem nevypořádal ani s otázkou zavinění a tuto nezákonnost nezhojil ani žalovaný.

Soud vyzval účastníky řízení k vyjádření, zda souhlasí s tím, aby soud ve věci rozhodl bez jednání. Současně byli poučeni podle § 51 odst. 1 s.ř.s., zákona č. 150/2002 Sb., ve znění pozdějších předpisů, že nevyjádří-li se do dvou týdnů od doručení výzvy, má se za to, že souhlas je udělen. Žalovaný s projednáním věci bez nařízení jednání vyslovil souhlas. Žalobce se na výzvu soudu doručenou mu k rukám jeho zástupce dne 30.7.2015 nevyjádřil. Soud proto v souladu s ust. § 51 odst. 1 s.ř.s. rozhodl bez nařízení jednání.

Krajský soud na základě podané žaloby přezkoumal napadené rozhodnutí žalovaného, přičemž vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu (§ 75 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu

správního), ve znění pozdějších předpisů), a to v mezích žalobcem uplatněných žalobních bodů (§ 75 odst. 2 s.ř.s.), a dospěl k závěru, že žaloba není důvodná.

Krajský soud předně konstatuje, že žaloba doručená soudu dne 8.6.2015 byla podána včas, neboť rozhodnutí žalovaného bylo doručeno žalobci 1.6.2015.

Ze spisů žalovaného a Magistrátu města Ostravy byly zjištěny následující skutečnosti. Dne 27.6.2014 bylo sepsáno oznámení přestupku, v němž je uvedeno, že dne 27.6.2014 v 18:08 hod. v Ostravě, dálnice D1, 363 kilometr, směr Klimkovice porušil žalobce jako řidič motorového vozidla zn. Audi A8, rz X, § 4 písm. c) zákona č. 361/2000 Sb. tím, že nedodržel rychlost jízdy stanovenou dopravní značkou č. B20A, která omezuje rychlost jízdy na 110 km/h. Žalobci byla naměřena rychlost jízdy 175 km/h, po odečtení tolerance ± 3 km/h do 100 km/h, a dále ± 3 % nad 100 km/h stanovené výrobcem, byla rychlost jízdy 169 km/h. Měření rychlosti bylo provedeno radarem Ramer 10C. Totožnost žalobce byla zjištěna z občanského průkazu a řidičského průkazu označených čísel. Žalobce oznámení přestupku odmítl podepsat a nevyjádřil se. Z úředních záznamů policisty nstržm. J. M. a pprap. J. K. ze dne 30.6.2014 vyplývá, že dne 27.6.2014 v době od 13:00 hod. do 19:00 hod. prováděli měření rychlosti na dálnici D1, v úseku Ostrava-Bohumín, v obou směrech jízdy. Obsluhu radarového zařízení Ramer 10C prováděl pprap. K. Měřicí zařízení bylo užito dle návodu výrobce. V 18:08 hod. na dálnici D1 na 363 kilometru ve směru jízdy na Klimkovice v místě, kde je nejvyšší dovolená rychlost jízdy stanovená dopravní značkou B 20A, která omezuje rychlost jízdy na 110 km/h změřil pprap. J.K. rychlost motorového vozidla zn. Audi A8 rz X. Řidiči vozidla byla naměřena rychlost 175 km/h. V době od změření rychlosti do zastavení vozidla měli policisté s vozidlem neustále vizuální kontakt. Řidiče policisté zastavili předepsaným způsobem. Přestupek s řidičem řešil nstržm. M. Při kontrole dokladů byl v osobě řidiče zjištěn žalobce. Řidiči bylo sděleno, že se dopustil přestupku dle § 125c odst. 1 písm. f) bod 2 zákona č. 361/2000 Sb., neboť porušil § 4 písm. c) téhož zákona. Řidič se následně podrobil dechové zkoušce s negativním výsledkem. S oznámením přestupku sepsaným na místě byl žalobce seznámen, nevyjádřil se a nepodepsal jej. Součástí spisu je záznam o přestupku, včetně fotodokumentace vozidla s detailem registrační značky změřeného vozidla, záznam o přestupku obsahuje údaje o místě, čase, rychlosti vozidla s označením registrační značky vozidla X, výrobního čísla rychloměru Ramer 10C 12/0027, režim měření automatizovaný, číslo snímku z měřiče 3773. Součástí spisu je dále ověřovací list č. 115/14 autorizovaného metrologického střediska Ramet a. s. ze dne 5.6.2014 s platností do 4.6.2015, výrobní číslo měřidla 12/0027, dále spis obsahuje osvědčení policisty J. K., který prováděl měření, k obsluze měřicího zařízení Ramer 10C, výpis z evidenční karty řidiče a fotodokumentace dopravního značení B 20A – nejvyšší dovolená rychlost (110 km/h) vztahující se na úsek dálnice D1, 363 kilometr, ve směru jízdy Klimkovice.

Dne 21.7.2014 bylo žalobci doručeno oznámení o zahájení řízení o přestupku spolu s předvoláním k ústnímu jednání na 31.7.2014. Žalobci bylo sděleno, že je obviněn z přestupku podle § 125c odst. 1 písm. f) bod 2 zákona č. 361/2000 Sb., o provozu na pozemních komunikacích, ve znění pozdějších předpisů, a to v souvislosti s porušením ust. § 4 písm. c) téhož zákona v návaznosti na ust. § 9 odst. 1 písm. u) vyhlášky č. 30/2001 Sb., neboť dne 27.6.2014 v 18:08 hod., mimo obec, v katastru obce Ostrava, na dálnici D1, na 363 kilometru, ve směru do Klimkovic, řídil motorové vozidlo tov. zn. Audi, rz X, přičemž v místě, kde je svislým

dopravním značením B 20A – nejvyšší dovolená rychlost stanovena rychlost jízdy nejvýše 110 km/h, mu byla naměřena silničním rychloměrem okamžitá rychlost 175 km/h, po odečtu možné odchylky měřícího zařízení ve výši 3 % (při rychlosti jízdy nad 100 km/h), jel rychlostí nejméně 169 km/h, čímž překročil nejvyšší dovolenou rychlost jízdy mimo obec o 50 km/h a více. Žalobci bylo kromě jiného dáno poučení dle § 74 odst. 1, § 73 odst. 2 zákona o přestupcích a dále dle § 37, § 33 odst. 1, § 36 odst. 1, 2, 3 správního řádu. Z protokolu o ústním jednání ze dne 31.7.2014 vyplývá, že žalobce se k ústnímu jednání nedostavil, správní orgán I. stupně provedl ústní jednání. Následně byla do spisu založena omluva žalobce doručená správnímu orgánu I. stupně 6.8.2014 s doložením důvodu omluvy. Tuto omluvu správní orgán I. stupně akceptoval a další ústní jednání nařídil na 4.9.2014 s náhradním termínem ústního jednání na 11.9.2014. Toto předvolání k ústnímu jednání bylo řádně doručeno žalobci do vlastních rukou a žalobce v něm byl poučen shodně jako v prvním předvolání k ústnímu jednání. V den nařízeného ústního jednání byla správnímu orgánu I. stupně, a to po konání ústního jednání, k němuž se žalobce nedostavil, doručena omluva žalobce doložená dokladem o dočasné pracovní neschopnosti. Tuto omluvu správní orgán akceptoval, stejně tak i omluvu žalobce z ústního jednání nařízeného na 11.9.2014.

Další ústní jednání Magistrát města Ostravy nařídil na 26.11.2014 v 10:00 hod. s náhradním termínem dne 3.12.2014 s tím, že tento náhradní termín se stanovuje pro případ, že se z nařízeného ústního jednání obviněný z přestupku včas a náležitě omluví. Žalobci, shodně jako v prvním předvolání k ústnímu jednání, bylo sděleno, v jaké věci je předvolán a byla mu dána opětovně poučení dle § 36 odst. 1, 2, 3, § 37 správního řádu, § 73 odst. 2, § 74 odst. 1 zákona o přestupcích. Toto předvolání k ústnímu jednání bylo žalobci doručeno do vlastních rukou dne 18.11.2014.

Z protokolu o ústním jednání ze dne 26.11.2014 zahájeného v 10:00 hod. vyplývá, že se žalobce nedostavil. Správní orgán I. stupně věc projednal v nepřítomnosti žalobce, neboť ten neúčast u ústního jednání neomluvil. V souladu s § 53 odst. 6 správního řádu správní orgán provedl důkazy, a to listinami obsaženými ve spise - oznámením o přestupku sepsaném na místě, záznamem o dopravním přestupku spolu s fotodokumentací, ověřovacím listem, osvědčením, výpisem z evidenční karty řidiče.

Ze spisu dále vyplývá, že dne 28.11.2014 bylo správnímu orgánu I. stupně doručeno podání žalobce obsahující námitku podjatosti. Žalobce uvedl, že úřední osoba pan Mgr. R.J. mu opakovaně zaslal dopis označený jako předvolání obviněného s tím, že se má v den v dopise uvedeném dostavit do budovy Magistrátu města Ostravy, Odboru dopravně-správních činností, a to za účelem ústního jednání o přestupku a že dnešního dne si chtěl danou informaci potvrdit a telefonicky opětovně hovořil s jiným zaměstnancem Odboru dopravně-správních činností, který mu poskytl informace o uvedeném postupu a o vztahu dané úřední osoby ke svědkům v tomto řízení, a dověděl se, že úřední osoba Mgr. R. J. a vedoucí Odboru dopravně-správních činností, jsou podjatí. Proto namítá podjatost úřední osoby Mgr. R. J. a vedoucího Odboru dopravně-správních činností. Současně vznesl námitku podjatosti vůči tajemníkovi Magistrátu města Ostravy s odůvodněním, že se dne 24.11.2014 od zaměstnance Odboru dopravně-správních činností dozvěděl, že i ten je podjatý. Na tomto místě krajský soud konstatuje, že toto podání, které neobsahovalo

podpis žalobce, bylo na výzvu správního orgánu učiněnou usnesením ze dne 22.12.2014 doplněno podáním doručeným správnímu orgánu 8.1.2015, a to podáním zcela shodného znění doplněným o chybějící podpis. Soud dále konstatuje, že uvedené podání bylo obsahově totožné i s námitkou podjatosti žalobce ze dne 25.9.2014, která byla doručena správnímu orgánu I. stupně 29.9.2014. Tato námitka podjatosti směřovala tehdy proti oprávněné úřední osobě Mgr. J. a proti vedoucímu odboru, přičemž usnesením ze dne 3.11.2014 tajemník Magistrátu města Ostravy rozhodl, že vedoucí odboru není vyloučen z projednávání věci a usnesením ze dne 5.11.2014 vedoucí odboru zamítl námitku podjatosti proti oprávněné úřední osobě panu R. J., neboť nelze mít pochybnosti o jeho nepodjatosti. Tato usnesení byla žalobci doručena do vlastních rukou 18.11.2014.

Dne 19.1.2015 pak správní orgán I. stupně vydal rozhodnutí, kterým žalobce uznal vinným z naplnění skutkové podstaty přestupku podle § 125c odst. 1 písm. f) bod 2 zákona o silničním provozu pro porušení ust. § 4 písm. c) zákona o silničním provozu, v návaznosti na ust. § 9 odst. 1 písm. u) vyhlášky č. 30/2001 Sb., kterého se dopustil tím, že dne 27.6.2014 v 18:08 hod. v Ostravě na dálnici D1, na 363 kilometru ve směru do Klimkovic, řídil motorové vozidlo Audi, rz X, přičemž v místě, kde je svislým dopravním značením (B 20A) – „nejvyšší dovolená rychlost“ stanovena rychlost jízdy nejvýše 110 km/h mu byla naměřena silničním rychloměrem okamžitá rychlost 175 km/h, po odečtu možné odchylky měřicího zařízení ve výši 3 % (při rychlosti nad 100 km/h) jel rychlostí nejméně 169 km/h, čímž překročil nejvyšší dovolenou rychlost jízdy mimo obec o 59 km/h a více. Žalobci byla uložena pokuta v částce 5.000,- Kč, zákaz činnosti spočívající v zákazu řízení motorových vozidel na dobu 6ti měsíců s tím, že doba výkonu této sankce počíná dnem nabytí právní moci rozhodnutí. Dále mu byla uložena povinnost uhradit náklady spojené s projednáním přestupku v částce 1.000,- Kč a bylo rozhodnuto o splatnosti pokuty a nákladů řízení.

Podle ust. § 74 odst. 1 zákona o přestupcích, zákona č. 200/1990 Sb., ve znění pozdějších předpisů, o přestupku koná správní orgán v I. stupni ústní jednání. V nepřítomnosti obviněného z přestupku lze věc projednat jen tehdy, jestliže odmítne, ač byl řádně předvolán, se k projednání dostavit nebo se nedostaví bez náležité omluvy nebo důležitého důvodu.

Dle názoru krajského soudu správní orgán I. stupně nepochybil, když věc projednal dne 26.11.2014 u ústního jednání v nepřítomnosti žalobce, neboť ten, přestože byl k tomuto ústnímu jednání řádně předvolán, se bez omluvy nedostavil. Postup správního orgánu I. stupně byl v souladu se shora citovaným ustanovením § 74 odst. 1 zákona č. 200/1990 Sb., ve znění pozdějších předpisů, o přestupcích. Namítal-li v této souvislosti žalobce, že správní orgán I. stupně nepřihlédl k námitce podjatosti ze dne 24.11.2014, která byla obsažena v podání doručeném správnímu orgánu I. stupně 28.11.2014, a která směřovala vůči oprávněné úřední osobě Mgr. R. J. a vedoucímu Odboru dopravně-správních činností Ing. Bc. D. M., pak předně je nutno vyjít z toho, že oprávněnou úřední osobou, která projednávala věc u ústního jednání dne 26.11.2014, byla paní J. L. a vůči ní námitka podjatosti nesměřovala. K žádnému zkrácení práv žalobce proto dle názoru soudu nedošlo. Uvedené podání bylo správnímu orgánu I. stupně doručeno až 28.11.2014, tj. až po ústním jednání, které se konalo 26.11.2014 a neobsahovalo jednu z podstatných náležitostí pro podání dle § 37 odst. 2 správního řádu, tj. podpis osoby, která toto podání učinila. Na výzvu správního orgánu byla tato vada podání odstraněna až podáním doručeným

správnímu orgánu dne 8.1.2015, podaným k poštovní přepravě dne 6.1.2015. Směřovala-li námitka podjatosti též k vedoucímu Odboru dopravně-správních činností, pak je nutno zdůraznit tu skutečnost, že žalobce žádné konkrétní důvody k vyloučení této osoby v uvedeném podání netvrdil a krajský soud má za to, že Magistrát města Ostravy postupoval správně, pokud k této námitce podjatosti nepřihlédl, a tedy ani o ní formálně nerozhodl usnesením dle § 14 odst. 2 správního řádu. Ani v tomto případě ke zkrácení práv žalobce nedošlo.

Prisvědčit nelze ani žalobní námitce žalobce, že správní orgán I. stupně postupoval nezákonně, když nařídil ústní jednání na 26.11.2014 a v témže předvolání k ústnímu jednání stanovil náhradní termíny na dny 3.12.2014, 10.12.2014 a 17.12.2014 pro případ, že se z nařízeného ústního jednání (řádného termínu a vždy následujícího po sobě jdoucího náhradního termínu) včas a náležitě omluví. Dle názoru soudu z formulace předvolání k ústnímu jednání byly zřejmé jak termíny, kdy se žalobce měl dostavit k ústnímu jednání, tak i nejzazší termín, kdy bude konáno ústní jednání i v jeho nepřítomnosti, současně žalobci bylo dáno poučení o náležitostech písemné omluvy. Toto předvolání k ústnímu jednání bylo žalobci doručeno do vlastních rukou dne 18.11.2014, čili s dostatečným předstihem a měl-li žalobce jakékoliv pochybnosti o obsahu předvolání k ústnímu jednání, nic mu nebránilo v tom, aby učinil dotaz na Magistrát města Ostravy za účelem jejich odstranění. Krajský soud v daných souvislostech odkazuje na závěry Nejvyššího správního soudu v rozhodnutí č.j. 7As 4/2012-32, v němž kromě jiného Nejvyšší správní soud odkázal také na rozhodnutí téhož soudu č.j. 2Afs 202/2004-43, v němž byl vysloven názor, že nelze přijmout formalistický přístup účastníků konkrétního řízení, dosahující svou intenzitou až procesních obstrukcí, jehož důsledkem je faktické znemožnění efektivní činnosti orgánů ochrany práva. Žalobní námitka žalobce stran předvolání k ústnímu jednání na 26.11.2014, ve smyslu jeho formulace, spolu s uvedením náhradních termínů, není důvodná a nejednalo se o nezákonný procesní postup Magistrátu města Ostravy.

Nedůvodnou shledává krajský soud i námitku žalobce, že správní orgán porušil ust. § 36 odst. 3 správního řádu, podle něhož musí být účastníkům před vydáním rozhodnutí ve věci dána možnost vyjádřit se k podkladům rozhodnutí. Z výše citovaného obsahu správního spisu Magistrátu města Ostravy vyplývá, že žalobce byl o možnosti seznámit se s podklady rozhodnutí poučen správním orgánem I. stupně již v oznámení o zahájení řízení a předvolání k prvému ústnímu jednání a následně ve všech dalších předvoláních k ústním jednáním. Jestliže se žalobce k ústnímu jednání dne 26.11.2014 bez omluvy nedostavil, přičemž jednání se konalo v jeho nepřítomnosti, a správní orgán I. stupně do spisu po tomto ústním jednání před vydáním rozhodnutí již žádné podklady rozhodnutí nezakládal, neshledává krajský soud uvedenou žalobní námitku důvodnou, neboť žalobce právo vyjádřit se k podkladům rozhodnutí nevyužil.

Krajský soud dále činí závěr, že za situace, kdy posledním ústním jednáním před vydáním rozhodnutí bylo ústní jednání dne 26.11.2014, u něhož správní orgán provedl shora označené listinné důkazy a následně po tomto ústním jednání vydal rozhodnutí, soud považoval za nadbytečné zabývat se žalobcem tvrzenými okolnostmi, které se týkaly jednání, která byla nařízena před datem 26.11.2014, a to právě proto, že přestupek byl řádně projednán dle § 74 odst. 1 zákona o přestupcích u ústního jednání dne 26.11.2014.

Ze správních spisů bylo dále zjištěno, že proti rozhodnutí Magistrátu města Ostravy ze dne 19.1.2015 č.j. SMO/021492/15/DSČ/Lip podal žalobce v zákonné lhůtě nejprve blanketní odvolání, které na výzvu správního orgánu učiněnou usnesením ze dne 19.2.2015 doplnil o odvolací důvody. O tomto odvolání rozhodl žalovaný nyní napadeným rozhodnutím ze dne 18.5.2015 č.j. MSK 44616/2015, odvolání žalobce zamítl a rozhodnutí Magistrátu města Ostravy potvrdil.

Podle ust. § 3 správního řádu, zákona č. 500/2004 Sb., ve znění pozdějších předpisů, nevyplývá-li ze zákona něco jiného, postupuje správní orgán tak, aby byl zjištěn stav věci, o němž nejsou důvodné pochybnosti, a to v rozsahu, který je nezbytný pro soulad jeho úkonů s požadavky uvedenými v § 2.

Podle ust. § 50 odst. 3 správního řádu, správní orgán je povinen zjistit všechny okolnosti důležité pro ochranu veřejného zájmu. V řízení, v němž má být z moci úřední uložena povinnost, je správní orgán povinen i bez návrhu zjistit všechny rozhodné okolnosti svědčící ve prospěch i neprospěch toho, komu má být povinnost uložena.

Krajský soud neshledává důvodnými námitky žalobce o nedostatečném zjištění skutkového stavu. Žalovaný se v odůvodnění napadeného rozhodnutí vypořádal s odvolací námitkou žalobce, že se za jízdy vyměnil se svým spolujezdcem D. L., a že tento spolujezdec vozidlo řídil. Stanovisko žalovaného k této námitce je obsaženo na str. 5 – 6 napadeného rozhodnutí, žalovaný podrobně vyložil, z jakých důvodů považuje tuto námitku žalobce za lichou a vyvrácenou. Žalovaný správně zdůraznil, že na místě samém žalobce, jakožto obviněný a řidič vozidla předložil policistům doklady potřebné k řízení vozidla a občanský průkaz, podle kterých byl ztotožněn a na místě samém se nijak nebránil sdělenému podezření z překročení nejvyšší dovolené rychlosti. Přestože nebylo jeho povinností jako řidiče vyjádřit se do oznámení přestupku, které s ním bylo na místě sepsáno, ale pouze jeho právem, bylo nanejvýš nelogické, aby tohoto práva nevyužil, neuplatnil tvrzení na svou obhajobu a nepoukázal by na to, že ve vozidle je spolujezdec, a že tento spolujezdec vozidlo řídil, pokud by toto tvrzení bylo pravdivé. Žalovaný uvedl, že je naopak přirozené, že osoba, které je sděleno podezření ze spáchání přestupku a toto sdělení je dle jejího mínění nepravdivé, se tomuto podezření brání a uvádí skutečnosti, které je vyvracejí. Žalovaný poukázal také na to, že rovněž v průběhu řízení před magistrátem se žalobce k věci samé vůbec nijak nevyjádřil, celé řízení je přitom poznamenáno zjevnými snahami o obstrukce. Až teprve v odvolání se žalobce vyjadřuje ke skutkovému stavu, což samo o sobě věrohodnost jeho tvrzení značně oslabuje. S těmito závěry se soud ztotožňuje, rovněž i s odkazem žalovaného na závěry vyjádřené v rozsudku Nejvyššího správního soudu sp. zn. 9As 26/2012, z něhož vyplývá, že čím později od skutkové události účastník řízení dotváří svou skutkovou verzi v průběhu silniční kontroly, tím je věrohodnost jeho výpovědi slabší. Shodně jako krajský úřad ani krajský soud nepovažuje uvedenou verzi žalobce o výměně řidičů za jízdy za věrohodnou, neuvěřil jí, neboť žalobcem popisovaný manévry by byl za situace, kdy se vozidlo pohybovalo značnou rychlostí, neproveditelný. Žalobce ani neuvedl důvod, proč tak měl učinit bezprostředně před tím, než vozidlo zastavila hlídka policie. Neshledal-li žalovaný nutnost provádět výslech navrhovaného údajného svědka pana L., tvrzeného spolujezdce, s nímž měl žalobce popisovanou výměnu absolvovat, byl jeho postup správný, a to právě proto,

že obhajoba žalobce byla zcela nevěrohodná, a proto nevyvracela důkazy, které byly v řízení provedeny, a jimiž byl zjištěn skutkový stav věci, o němž nejsou důvodné pochybnosti. Žalovaný v této souvislosti odkázal na rozhodnutí Nejvyššího správního soudu č.j. 6As 25/2013-23, které lze aplikovat na projednávanou věc a v tomto rozhodnutí Nejvyšší správní soud uvedl, že tvrzení obviněného o výměně řidičů bezprostředně před změřením vozidla je natolik nevěrohodné, že nevyvrací provedené důkazy, a proto není třeba provádět důkazy účastníkem navrhované k prokázání jeho skutkové verze. K této okolnosti proto ani nebylo třeba vyslýchat policisty. Ani tyto námitky žalobce o neprovedení označených důkazů tak nejsou důvodné. Nebylo proto ani podstatné, aby se správní orgány zabývaly otázkou, zda vozidlo žalobce mělo ztmavená skla a zda policisté do vozidla viděli či nikoli.

Rozhodujícími důkazy o spáchání přestupku žalobcem byl ve spojitosti se záznamem o přestupku snímek pořízený silničním radarovým rychloměrem, který obsahuje zcela zřetelnou fotografii zadní části motorového vozidla a fotografii detailu registrační značky vozidla žalobce. Tatáž listina dále obsahuje údaje o měřeném vozidle (registrační značku, druh vozidla), stejně tak údaje o použitém měřicím zařízení Ramer 10C. Dle názoru soudu listinné důkazy jsou natolik jednoznačné, že správní orgán I. stupně nepochybil, když neprovedl výsledky policistů, kteří obsluhovali měřicí zařízení. Bylo-li překročení maximální povolené rychlosti v posuzované věci doloženo záznamem z radarového měření, pak takovýto výstup představuje dostatečný důkaz o rychlosti, kterou se automobil pohyboval, nejsou-li z okolností případu patrné pochybnosti o vypovídací hodnotě či správnosti takového důkazu nebo nebyl-li záznam relevantně zpochybněn. Ze záznamu z radarového měření je tedy patrné, jaké vozidlo bylo měřeno, kde a kdy došlo k měření a jaká byla v daném úseku nejvyšší povolená rychlost. Ta je zřejmá i z fotodokumentace místa, kde ke spáchanému přestupku došlo, z níž vyplývá, že v místě, kde se žalobce spáchaného přestupku dopustil, byla stanovena rychlost daná dopravním značením B 20A – 110 km/h. Ze záznamu z radarového měření je patrné výrobní číslo radaru Ramer 10C 12/027, k němuž se vztahuje ověřovací list s platností do 4.6.2015, přičemž k měření došlo dne 27.6.2014, deklarující, že radar měl požadované metrologické vlastnosti. Ve spise je rovněž založeno osvědčení ze dne 24.1.2011 prokazující, že zasahující policista J. K. byl oprávněn k ovládání použitého měřiče rychlosti Ramer 10C. Žalobce neuvedl žádné konkrétní námitky či pochybnosti, které by správnost provedeného měření rychlosti relevantním způsobem zpochybnil, navíc za situace, kdy záznam z radarového měření se svou kvalitou a obsahem nijak neodlišuje od výstupu z radarových měření, s nimiž soud v rámci své úřední činnosti přichází do kontaktu. Za tohoto stavu bylo také nadbytečné zabývat se detailně otázkou, kdo je vlastníkem rychloměru (soud předpokládá, že Policie ČR, která jej užívá k měření rychlosti vozidel a jako vlastník měřidla je označena i v ověřovacím listu autorizovaného metrologického střediska č. 115/14) a bez právního významu je také zabývat se otázkou, kdo zabezpečuje jeho servis, když bylo prokázáno ověřovacím listem, že autorizované metrologické středisko Ramet a. s. provádí zkoušky měřidla, které, jak vyplývá z ověřovacího listu, prokázaly, že předložený silniční rychloměr Ramer 10C 12/027 má požadované metrologické vlastnosti. Nedůvodnou shledává krajský soud i žalobní námitku, že nedošlo k naplnění materiální stránky přestupku, resp. že se s tímto aspektem správní orgán I. stupně zákonným způsobem nevypořádal. Toto tvrzení žalobce je v rozporu s obsahem odůvodnění rozhodnutí správního orgánu I. stupně i žalovaného. Žalovaný se materiálním znakem přestupku zabýval podrobně na str. 10 – 13 a správní orgán I.

stupně v pasáži na str. 6. Z odůvodnění správního orgánu I. stupně vyplývá, že správní orgán si byl vědom toho, že k odpovědnosti za přestupek musí být naplněny nejen formální znaky, ale právě i znak materiální. Správní orgán I. stupně shledal materiální znak za naplněný porušením zájmu společnosti, která má zájem na tom, aby řidiči pohybující se po pozemní komunikaci dodržovali stanovenou rychlost s tím, že žalobce překročil zákonem dovolenou rychlost o 50 km/h a více a svou riskantní jízdou mohl ohrozit jak sebe tak ostatní účastníky silničního provozu. Soud má za to, že správní orgán I. stupně nebyl povinen otázku materiální stránky přestupku detailně rozebírat, a to s ohledem na značné překročení nejvyšší rychlosti. Žalovaný úvahy správního orgánu I. stupně doplnil a dostatečně rozvedl v návaznosti na odvolací námitky. Přitom rozhodnutí správního orgánu I. stupně a rozhodnutí žalovaného tvoří jeden celek. Proto posuzuje-li soud otázku přezkoumatelnosti správního rozhodnutí, bere v úvahu jak odůvodnění rozhodnutí správního orgánu I. stupně tak odůvodnění rozhodnutí o odvolání. Soud, pokud jde o věcné posouzení naplnění materiálního znaku přestupku, se ztotožňuje s úvahami žalovaného, proto na ně v podrobnostech zcela odkazuje. Pro naplnění materiálního znaku daného přestupku se nevyžaduje, aby jednáním přestupce byl skutečně ohrožen něčí život, zdraví či majetek. Postačuje, že jednáním došlo k ohrožení zájmu společnosti (§ 2 odst. 1 zákona o přestupcích). Žalovaný ve svých úvahách také odkázal na rozhodnutí Nejvyššího správního soudu č.j. 1As 24/2013-28, v němž soud posuzoval překročení rychlosti na dálnici o 53 km/h, přičemž konstatoval, jak výše uvedeno, že u výrazného překročení rychlosti není třeba naplnění materiálního znaku podrobně zkoumat, a to s ohledem na značné překročení nejvyšší rychlosti.

Soud uzavírá, že správní orgány své povinnosti zjistit přesně a úplně skutečný stav věci, a za tím účelem si opatřit podklady pro vydání rozhodnutí, dostaly, dostatečně se ve svých rozhodnutích vypořádaly s důvody, které vedly k rozhodnutí o uznání viny žalobce. Rozhodnutí správních orgánů jsou přezkoumatelná a zákonná a soud neshledal vady řízení, které by založily jejich nezákonnost.

S ohledem na shora uvedené krajský soud žalobu jako nedůvodnou podle § 78 odst. 7 s.ř.s. zamítl.

O nákladech řízení rozhodl krajský soud podle § 60 odst. 1 s.ř.s. tak, že žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení, neboť žalobce ve věci úspěch neměl a žalovanému ve věci prokazatelně žádné náklady nevznikly.

P o u ě n í : Proti tomuto rozhodnutí **l z e** podat kasační stížnost ve lhůtě do dvou týdnů ode dne doručení tohoto rozhodnutí. Kasační stížnost se podává ve dvou vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Brno, Moravské náměstí č. 6. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s.ř.s.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

V Ostravě dne 31.8.2015

Mgr. Jarmila Úředníčková
samosoudkyně